7de JAARGANG. CURAÇAO DEN 26n APRIL 1890 N° 330

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, en Aruba per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0.50. voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66. RUE LAFAYETTE, PARIJS.

E Coerant aki ta sali toer Dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10.— pa anja.
Un number sò fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel, fl 0,50 cada regel màs fl. 0,07½.

DE INTERNATIONALE CONFERENTIE OVER HET ARBEIDERSVRAAGSTUK.

De arbeidsconferentie te Berlijn heeft Zaterdag 29 Maart hare zittingen gesloten. In de op dien dag gehouden slotzitting hield de Voorzitter, de Pruisische minister van koophandel Von Berlepsch eene lange rede, waarin hij deed uitkomen, dat de conferentie niet in staat is geweest internationale overeenstemmingen te treffen, maar wel wenschen heeft kunnen formuleeren. Hij gelooft, dat de conferentie de grondslagen heeft gevonden voor eene verhoogde bescherming der arbeidende klassen en voor de bevordering harer stoffelijke, physieke, moreele en intellectueele krachten. Al mogen ook voor 't oogenblik de moeilijkheden nog groot schijnen, zooveel is er dan toch verkregen, dat er een eenparig internationaal gezichtspunt is, waarnaar bij de oplossing der vraagstukken de afzonderlijke regeeringen zich richten kunnen, met inachtneming van de eigenaardige verhouding. Door den Keizer was hem opgedragen aan de leden der conferentie den warmsten dank te betuigen voor hunnen zaakkundigen en grondigen arbeid. Gods zegen moge helpen om het door hunnen arbeid uitgestrooide zaad honderdvoudige vruchten te doen dragen. Deze rede vond levendigen bijval. De Engelsche afgevaardigde Gorst dankte den Keizer, dat hij deze conferentie had bijeengeroepen, welker resultaten buitengewoon verblijdend geweest zijn. Hij hoopte dat deze conferentie niet de laatste zijn zou. Wanneer millioenen kinderen aan de ellende worden ontrokken en even zoovele vrouwen aan het huiselijk leven worden teruggegeven, zullen zij zich met dankbaarheid het initiatief des Keizers herinneren. De Belgische minister Jacobs dankte den minister Berlepsch voor zijne leiding der conferentie, waarbij zich de gevolmachtigden van Italië en Spanje aansloten. De conferentie werd te 3 u 25 m. namens den Keizer gesloten.

In hoofdzaak zijn in den loop der beraadslagingen ter conferentie de volgende gezichtspunten ontwikkeld of wenschen uitgesproken. Aan meisjes en vrouwen boven zestien jaren zijn de nachtelijke en Zondagsarbeid verboden. Haar werkelijke arbeid mag ten hoogste 11 uren duren met 1½ uur rust. Bij arbeid, welke voor de gezondheid nadeelig is, worden nog verdere beperkingen gemaakt. Bij zekere bedrijven worden uitzonderingen toegelaten. Gehuwde vrouwen moeten na de bevalling vier weken rust nemen. De beide laatstgenoemde besluiten zijn met eenparige stemmen aangenomen. Kinderen van beiderlei geslacht onder 12 jaren moeten van allen arbeid, bij welken tak van bedrijf ook, worden uitgesloten; in zuidelijke landen kinderen onder tien jaren. De kinderen moeten, voordat zij tot den arbeid worden toegelaten, aan den wettelijken schoolplicht hebben voldaan. Kinderen onder 14 jaren zullen noch 's Zondags noch 's nachts werken; de werkelijke dagarbeid zal hoogstens zes uren duren met een rust van een half uur. De kinderen mogen geen arbeid verrichten, welke gevaarlijk is voor de gezondheid of althans slechts onder zekere beschermende bepalingen. Jeugdige arbeiders van beiderlei geslacht tusschen 14 en 16 jaren mogen noch des Zondags, noch des nachts arbeiden. Hun werktijd is 10 uren, met 1½ uur rust. Zekere uitzonderingen worden toegestaan. Voor jongelieden van 16 tot 18 jaren moeten ook nog bijzondere beperkingen aangaande duur en aard van den arbeid worden vastgesteld.

De Nederlandsche gevolmachtigde, de heer Snijder van Wissekerke, nam volgens het *Hbl.* aan de stemming over den schoolplicht geen deel, omdat in Nederland geen verplicht schoolbezoek bestaat. Hij wenschte dat aan niet christelijke kinderen, bijv. aan Israelieten, in plaats van den Zondag een andere rustdag werd toegestaan en verklaarde dat hij een werkdag onder 11 uren voor jeugdige arbeiders niet kon aannemen. Met betrekking tot den arbeid in de mijnen werden ook omtrent den duur van dien arbeid den leeftijd, de gezondheid en de verbetering van het lot der mijnwerkers wenschen uitgesproken. De Nederlandsche gevolmachtigde verklaarde, dat de Nederlandsche wet geene bepaling bevat omtrent den ouderdom van hen, die in de mijnen werken; dit wordt vastgesteld bij koninklijk besluit: doch feitelijk wordt niemand onder de achttien jaren in dienst genomen.

Omtrent het deel, dat Paus Leo XIII in de internationale conferentie over het arbeidersvraagstuk gehad heeft, worden in de *Reichsanzeiger* de brieven openbaar gemaakt, die nog onder het ministerieele contraseign van Bismarck tusschen den Keizer en den Paus gewisseld zijn betreffende de conferentie over het arbeidersvraagstuk. De Keizer schrijft aan de Paus (het is de Fransche tekst dien de *Reichsanzeiger* mededeelt) onder dagteekening van 8 Maart:

"Zeer verheven Opperpriester, de edele woorden, waarmede Uwe Heiligheid altijd haren invloed heeft doen gelden ten gunste van de armen en verlatenen der maatschappij, geven mij de hoop, dat de internationale conferentie, die op mijne uitnoodiging den 12 dezer maand te Berlijn zal bijeenkomen, de belangstelling Uwer Heiligheid zal verdienen en dat zij den loop der beraadslagingen, die strekken om het lot der werklieden te verbeteren, met sympathie zal volgen. Uit dat oogpunt acht ik het mijn plicht aan Uwe Heiligheid het programma te doen toekomen, dat tot grondslag dient van de werkzaamheden der conferentie, wier welslagen bijzonder bevorderd zou worden, indien Uwe Heiligheid haren weldadigen steun wilde verleenen aan het menschenlievende werk dat ik ondernomen heb. Ik heb mitsdien den prins-bisschop van Breslau, die, gelijk ik weet, doordrongen is van de gevoelens Uwer Heiligheid, uitgenoodigd in hoodanigheid van mijn gemachtigde deel te nemen aan de conferentie. Ik maak van deze gelegenheid gaarne gebruik om Uwer Heiligheid de betuigingen mijner persoonlijke achting en mijner toewijding te herhalen.

Leo XIII heeft daarop onder dagteekening van den 15n in een grooten brief toestemmend geantwoord. Z. H. hoopte, dat de werkzaamheden der conferentie vruchtbaar mochten zijn, en hij stelde zeer uitvoerig in het licht, dat daarvoor de machtige hulp van den godsdienst en de weldadige werkzaamheid der Kerk vereischt worden. Inderdaad, waar deze twee machtige factoren, die zulk een overwegenden invloed hebben op de arbeidende volksklasse, worden voorbij gezien is er van geen internationale conferentie eenig heil te verwachten.

MISS FOWLER.

o

Het Huisgezin ontleent aan de *Pall Mall*'de volgende bijzonderheden omtrent de jeugdige engelsche bekeerlinge miss Fowler, die zich aan de zware taak heeft toegewijd van de verpleging der melaatschen op het eiland Molokaï.

Ik behoefde slechts een oogenblik in het salon te wachten — aldus verhaalt de redacteur van genoemd blad, die met de jeugdige heldin een onderhoud heeft gehad — want miss Fowler haastte zich naar beneden te komen zoodra men mij had aangediend. Zij groette mij zeer zedig, en na verloop van eenige minuten waren wij in een druk gesprek gewikkeld over de heldhaftige onderneming der jonge dame. Zij nam tegenover mij plaats, het hoofd door haar kleine blanke hand ondersteund. Ik werd getroffen door de levendigheid van haar oog en den engelachtigen klank van haar stem. Rondom haar kwamen de gewone versierselen van een salon, waarin geen spoor van de moderne quasi-kunst te ontdekken viel, goed uit de halve duisternis, welke een zwak, onzeker licht daar deed heerschen. Op de tafel vulde een witte hyacint, welke met prachtige bloemen prijkte, de kamer met een zoeten geur, en stil en blijmoedig schetste mij het jonge meisje haar vorig leven en ontvouwde mij haar plannen en haar programma voor de toekomst.

Wat zullen de melaatschen wel zeggen, wanneer zij zien, dat de engelsche Zuster van Liefde, welke hen komt verplegen, een jonge frissche, bekoorlijke dame is, met een blozende gelaatskleur en schoone donkerblauwe oogen?

Zij offert zich voor hen op, ten einde in den meest uitgebreiden zin des woords haar geliefkoosde spreuk in beoefening te brengen: "Het lijden is onze gelofte en ons erfdeel; de liefde, die niet weet te lijden, is den naam van liefde onwaardig."

Elke harer bewegingen drukt bedrijvigheid en wilskracht uit.

Op dit oogenblik trad mevr. Fowler, haar moeder, binnen, en aanstonds vatten wij ons onderhoud op.

"Miss Fowler, wat heeft u ertoe gebracht, uw leven te wijden aan de verpleging der slachtoffers van een besmetting, welke de menschelijke natuur het meest tegen de borst sluit?"

"Reeds verscheiden jaren geleden nam ik er het vaste besluit toe," antwoordde zij zonder aarzelen en op een toon, die van rijpe overweging getuigde, "lang zelfs vóórdat de ziekte en de dood van pater Damien de aandacht der wereld op de melaatschen van Molokaï gevestigd hadden. Zeven jaar geleden, korten tijd nadat ik katholiek geworden was, wilde ik reeds vertrekken, maar ik was toen nog te jong. Nu bezit ik de noodige vaardigheid en ondervinding en kan ik mijn handelingen verantwoorden. Als men te jong is, weet men niet al te goed wat men doet, en mijn ouders en vrienden hebben mij niet eerder willen laten gaan, uit vrees, dat ik later berouw zou gevoelen over een zoo ernstigen stap, wellicht onbesuisd gedaan."

Zij is nog zeer jong maar als men eenige minuten met haar gesproken heeft, is men weldra overtuigd dat zij zich de gevaren, welke haar wachten, ten volle bewust is, en de beteekenis van den post, dien zij had bekleeden, volkomen begrepen heeft. Zij vervolgde:

"Mijn wensch om mij aan eenig werk van christelijke liefde te wijden, is altijd vurig geweest. Ik verlangde een veld van opoffering, dat mij zou toestaan den vrijen loop te laten aan de begeerte mijner ziel, om de lijdende leden van Christus' Kerk te hulp te komen: een veld, tot welks ontginning mijn geheele persoon noodig was; een veld, dat de volmaakte zelfverloochening eischte, en waar het mij vergund zou zijn, meer van nabij Hem te volgen, die gezegd heeft. "Hij is Mijn leerling niet, die niet gereed is zijn leven voor Mij te geven." Maar waarlijk," voegde zij er met een zedigen en eenigszins verlegen blik bij, "ik geloof niet dat dergelijke bijzonderheden aan iemand anders dan aan mijn vrienden eenig belang kunnen inboezemen. Ik ben inderdaad een persoon van weinig gewicht. En indien gij 't een of ander omtrent mijn zending openbaar maakt, zwijg dan van mij en denk aan de melaatschen van Hawaï. Het moge huichelachtig en weinig bescheiden van mij schijnen, mij uit te geven voor iemand, die op het punt staat zich een groote opoffering te getroosten, want om de waarheid te zeggen, gevoel ik niet dat daar voor mij eenige opoffering in gelegen is. Het is slechts de vervulling van een bijna onweerstaanbare begeerte, welke ik sedert lang voedde.

"Indien, zooals gij beweert, wat gij zult openbaar maken de sympathie van het publiek voor de melaatschen slechts kan doen aangroeien, verzet ik er mij geenszins tegen, maar beloof mij dan, niets te schrijven vóórdat ik vertrokken ben."

"Hebt ge u voor zoo'n moeilijken post speciaal voorbereid?"

"Ja, gedurende verscheiden jaren heb ik te Parijs de geneeskunde bestudeerd, en ik ben in het bezit van eenige diplomaas. Ik ben ook langen tijd op het instituut Pasteur geweest, waar ik kundigheden heb verworven, die mij uitnemend te stade zullen komen."

"Maar bezit gij dan een bijzonder geneesmiddel, om u voor de besmetting te vrijwaren?"

„Geen enkel, tenzij de gewone voorbehoedmiddelen, die ik getrouw zal in acht nemen. Doch ik moet aan mij zelve niet denken. Indien de ziekte mij aantast, zal ik gereed zijn, blijmoedig te sterven, gesterkt door de overtuiging dat ik aan mijn roeping getrouw zal geweest zijn. Maar deze gedachte boezemt mij geen bezorgdheid in.

„Ik zal met de geheele zorg over het hospitaal belast zijn, en slechts enkele inlandsche vrouwen zullen mij hierin behulpzaam wezen. Ik heb de theorie van Pasteur omtrent de melaatschheid nauwgezet bestudeerd, en ik zal ze op de proef stellen. Ik zal een groot aantal voorwerpen meenemen, om het hos-

pitaal te verfraaien en het oog mijner zieken op te vroolijken. Mijn fransche vrienden zijn buitengemeen goed voor mij geweest; zij hebben mij allerlei soort van versierselen verschaft, alsmede tal van versnaperingen, welke den melaatschen wel zullen bevallen. En verder zal ik trachten hun door mijn gezang wat afleiding te verschaffen, en later, als ik van mijn jaarlijksche toelage genoeg zal hebben kunnen overleggen, zal ik een piano koopen, om hun het leven door de muziek te veraangenamen."

[Deze wensch der heldhaftige Christin is reeds vervuld, door een groot handelshuis uit Londen, dat haar een prachtige piano, ter waarde van duizend gulden, heeft geschonken.]

„Welk een hemelsch schouwspel," merkt de reporter op, „zal deze lieftallige jonge dame, welke alle bekoorlijkheden bezit, waarop het schoone geslacht kan roemen, opleveren, als zij, in de schilderachtige kleeding van de Zusters der orde van den H. Dominicus, voor die halfwilde Hawaiers, door de walgelijkste besmetting aangetast, een gezang zal aanheffen op het eiland, waar een eeuwige zomer heerscht, met een stem, waarvan de zuivere en welluidende klank op zich-zelf reeds ware muziek vormt.

„Gij ontvangt alzoo een jaarwedde voor uw diensten bij de melaatschen?"

„Ja; de regeering van Hawaï, onder welker bescherming ik reis, en die ook alle kosten betaalt, geeft mij een jaarlijksche toelage. Ik wilde daar eerst niets van weten, maar men heeft mij doen begrijpen, dat de melaatschen er alle voordeel uit zouden trekken, en ik heb ze eindelijk aangenomen."

„En wie heeft u in gemeenschap gebracht met de Regeering van Hawai?"

„Eenige mijner vrienden, die dat eiland bewonen, en een andere, die te Parijs woont. Ik zal nooit met genoeg lof kunnen gewagen van den bijstand en de sympathie, die ik in genoemde stad nocht ondervinden."

„En hebben de walgingwekkende beschrijvingen, welke men ons sedert den dood van pater Damien van de melaatschheid gegeven heeft, niet eenigszins uw besluit aan het het wankelen gebracht?"

„Niet in het minst. Ik heb in de hospitalen van Parijs melaatschen gezien, en ofschoon in hun geval de ziekte niet tot een hoogen graad gevorderd was heb ik mij toch een denkbeeld kunnen vormen van wat mij wacht. Verder heeft de tentoonstelling van verleden jaar mij veel geleerd. In de geneeskundige afdeeling waren tal van modellen van handen en hoofden van hawaische melaatschen in de verschillende tijdperken der besmetting.

„Het was zoo'n afgrijselijke aanblik, dat slechts weinig personen hem konden verdragen. Hij bracht bij mij niet den minsten afkeer of walging voort."

„Mag ik u nu vragen, manneer en waarom gij den katholieken godsdienst heb omhelsd?"

„Met veel genoegen. Hoeveel schooner en zoeter dan het protestantsche geloof scheen mij, toen ik nog slechts een kind was, de godsdienst toe, die zooveel van engelen spreekt, tot hen bidt, en ze, om zoo te zeggen, om ons bewaart.

„Later heeft een grondige studie van het leven der zoogenaamde hervormers bij mij gegronden twijfel opgewekt en na mij in den katholieken godsdienst te hebben laten onderwijzen, ben ik teruggekeerd in den schoot der waarheid en tot het Geloof onzer vaderen. Ik geef u te denken, of mij dit gemakkelijk viel. Mijn vader, bedienaar van den anglikaanschen godsdienst, wilde er eerst niets van hooren. Mijn moeder en al mijn vriendinnen waren tegen mij; zij hebben niets onbeproefd gelaten, om mij van mijn voornemen af te brengen.

„Gods genade heeft mij staande gehouden, en ik ben eindelijk geslaagd, trots alle tegenwerking. Om rechtvaardig te zijn, moet ik er echter bijvoegen, dat mijn ouders, zoowel als mijn vrienden, steeds goed voor mij zijn geweest; en toen zij zagen dat ik niet lichtzinnig handelde, hebben zij toegegeven. Heden doet zich hetzelfde geval voor. Mijn ouders en vrienden zijn in het minst niet gunstig gestemd voor mijn vertrek naar Kalawao; toch willen zij zich niet kanten tegen de oogmerken der Voorzienigheid.

„Ik ga, om ze nooit weer te zien, wezens verlaten, die mij zeer dierbaar zijn. Maar de stem Gods, die mij roept, moet aan alle andere overwegingen het zwijgen opleggen. Zooals mij kardinaal Manning zei, toen hij mij zijn laatsten zegen gaf: „Mijn kind, gij hebt een heel bijzondere roeping ontvangen, een grootsche taak is u toevertrouwd; ik zou u niet willen, ik zou u niet kunnen beletten, aan uw roepstem te gehoorzamen.""

„Toen ik opstond om heen te gaan," aldus besluit de reporter van de *Pall Mall*, „bood de verhevene heldin mij een photographie aan, waarop zij in haar geestelijk gewaad wordt voorgesteld, en waarop zij haar naam en haar devies: *Deus meus et omnia* had geschreven. Zij bood mij daarna, eenigszins beschroomd, een gebedenboek aan, terwijl zij zei: „Ik weet niet, of ik het wel doen moest, maar opdat gij zoudt weten wat een der voornaamste redenen is, die mij zoo'n groote begeerte instortten, om bij de melaatschen te gaan leven en ze te verplegen, verzoek ik u, de enkele geschreven regels te lezen, die zich op de laatste bladzijde van het boek bevinden."

Ik las toen het treffend en zielroerend gebed, dat op de borst van den keizerlijken Prins gevonden werd, toen hij dood van het slagveld in Zoeloeland werd gedragen. Miss Fowler richtte mijn aandacht op deze passage: „O God, indien Gij iederen mensch op aarde een zekere mate van geluk verleent, neem dan mijn deel en geef het aan waardiger....

Indien Gij op wraak zint, tref mij."

Ik vertrok diep geroerd, en de beste wenschen vormend, opdat God gedurende lange jaren voor de melaatschen van Hawai den beschermengel behoude, dien Engeland hun toezendt.

Zijn de drie jonge Israëlieten niet ongedeerd uit den brandenden oven te voorschijn gekomen, en hebben de uitgehongerde dieren der wildernis niet geweigerd het witte gewaad der martelaressen aan te raken, en zich eerder aan haar voeten neergelegd, om haar te gehoorzamen?

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

De Gouverneur van Curaçao in overweging genomen hebbende: dat het noodig is, naar aanleiding van het Koninklijk besluit van den 3 Februari 1890 N°. 27, houdende bepalingen op de handels- en fabrieksmerken, alhier afgekondigd den 20 Maart 1890 (P. B. N°. 3), wijziging te brengen in de artikelen 98 en 99 van het Wetboek van Strafrecht en tevens in te trekken de verordening van den 12/14 Februari 1881 (P. B. N°. 4).

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, en gelet op de tweede zinsnede van art. 50 van het Regeerings-reglement dezer Kolonie, vastgesteld onderstaande verordening.

Art. 1.

Afgeschaft zijn de artikelen 98 en 99 van het Wetboek van Strafrecht, voor zoo verre zij de handels- en fabrieksmerken betreffen en wordt hierbij ingetrokken de verordening van 12/14 Februari 1881 (P. B. N° 4).

Art. 2.

De verordening treedt in werking op den dag der uitgifte van het Publicatie-blad, waarin zij geplaatst is.

Bij Gouvernements beschikking dd. 21 dezer maand N° 279 is bepaald, dat alle vaartuigen komende van havens van het eiland Pto. Rico, in de Caracas-baai aan eene quarantaine van *een en twintig dagen*, met inbegrip van de reis, zullen onderworpen worden.

Bij Koninklijk besluit dd. 9 Maart jl. N° 24, is de Heer Manuel Correa erkend en toegelaten als Consul van *Denemarken* op *Curaçao*.

Ten Parkette van den *Procureur General* ligt ter beschikking een *Pandbriefje, Spaar- en Beleenbank* alhier, gevonden op een particulier erf alhier; alsook een gouden *kindervingering*, alhier op straat gevonden.

Belanghebbenden kunnen zich van af *primo Mei e. k. ten parkette van den Procureur generaal* vervoegen tot het doen slaan in halsbanden voor honden van de letter V voorgeschreven bij art. 5 van de verordening van den 27sten December [P. B. van 1890 N° 4.]

De Ambtenaar van het openbaar Ministerie bij het Kantongerecht op Curaçao brengt ter kennis van belanghebbenden, dat door de daartoe bevoegde autoriteiten geborgen zijn:

1°. een *Scheepsboot*, van onderen zwart, van boven blauw geschilderd, voerende als naam aan den achtersteven "ELLATREVIDO" met een daarbij behoorenden roeiriem gemerkt "F"; genoemde boot is op eenigen afstand van de Zuidkust van dit eiland in zee drijvende gevonden.

2°. een kleine *Scheepsboot*, zonder merk roer of riemen, in een inham aan de kust der plantage "Oostpunt" gelegen in het tweede district dezes eilands onbeheerd gevonden.

Tevens roept hij bij deze *voor de derde maal* ter reclame op, elk en een iegelijk, die tot het geborgene vermeent gerechtigd te zijn.

Hierbij wordt bekend gemaakt, dat krachtens Gouvernements beschikking van den 10n. dezer N° 22/10 de frankeerzegels van 2½ cent en 5 cent (koptypus) ingetrokken zijn en dat de nieuwe soorten van dezelfde waarden (cijfertypus) op voormelden datum in gebruik zijn gesteld.

De Commissie, bij Gouvernements-beschikking van den 29 Maart, dj. N° 202 benoemd, ten einde de bezwaren, die door de betrokkenen tegen den aanslag in de belasting voor de Weerbaarheid over het jaar 1890 mochten worden ingebracht, te onderzoeken en daarover te beslissen, brengt ter kennis van belanghebbenden, dat zij hare voorgeschreven twee zittingen zal houden ten Raadhuize op den 24 *April*, en 1 *Mei* a. s. des *voormiddags* van 10 tot 11 uur.

De Commissie door den Gouverneur van Curaçao benoemd tot het afnemen der Examens vermeld in Artt: 29-32 en 45 der Verordening regelende het onderwijs in de Kolonie Curaçao (P. B. N° 16 A° 1881), bericht dat zij den heer H. Haytink tot haren Voorzitter, en den Heer F. Agterberg tot haren Secretaris gekozen heeft.

Zij, die dit jaar tot het afleggen van een Examen wenschen toegelaten te worden, moeten zich ingevolge Art. 7 van het Besluit regelende het afnemen der Examens [P. B. N° 20 A° 1884] vóór 1° Mei of vóór 1° October schriftelijk tot de Examen-Commissie wenden, die in de maanden Mei en November op nader te bepalen dagen zitting zal houden in de Openbare School, alhier.

NEDERLAND.

Zooals reeds in de zitting der Tweede Kamer van den 12n Maart door den Minister van Koloniën den heer Mackay, werd medegedeeld, is het ontwerp der Legerwet thans bij den Raad van State ontvangen. Neemt men aan, dat door dit regeerings-college twee maanden voor het onderzoek worden besteed-hetgeen voor een wetsontwerp van eenige honderd artikelen zeker niet te lang is-, en dat de Regeering ter wijziging van haar ontwerp of ter beantwoording der aanmerking, door den Raad van State daarop gemaakt, één maand behoeft, dan zou op zijn vroegst bij den aanvang of tijdens de zomerzitting de indiening bij de Tweede Kamer te verwachten zijn. Of wel dezen zomer of anders in het najaar zal dus waarchijnlijk het onderzoek in de afdeelingen kunnen plaats hebben.

— In het *Handelsblad* van Vrijdag van 14 Maart werd volgend ingezonden stuk aangetroffen.

Overgang tot de Katholieke Kerk in Engeland.

Een belangrijk feit heeft er dezer dagen op godsdienstig gebied in Engeland, en nog wel in de hoofdstad, plaats gehad; men schrijft namelijk het volgende:

„Z. Em. Kardinaal Manning heeft verleden week twaalf Anglikaansche dominés, Protestantsche predikanten, die hun dwaling afzwoeren, plechtig in de Katholieke Kerk opgenomen. De beweging onder de protestanten in de richting van een bekeering tot het Katholicismus neemt verbazend toe. De indirecte stoot is hieraan door den Anglikaanschen bisschop Lincoln gegeven." enz.

Ik las dit belangrijk bericht in een ander dagblad, en niet in uw veelgelezen *Amst. Hbl.* dat anders nogal gewoonlijk dergelijke interessante berichten- op godsdienstig of politiek gebied - het *eerst* aan zijn vele lezers weet mede te deelen. Zoo'n indrukwekkende en zeldzame gebeurtenis dient, dunkt mij, toch wel ter kennisse van het verlicht, weldenkende Protestantsch publiek te komen, vooral onder de Protestansche, nadenkende en verlichte theologische faculteit in Nederland; dit moet immers ongetwijfeld tot een ernstig nadenken stemmen en tot navolging aansporen.

Mag ik uw Redactie beleefd verzoeken, bovenstaande regelen een plaatsje in uw veelgelezen dagblad te willen inruimen en u bij voorbaat voor de te verleenen plaatsruimte mijn welgemeenden dank betuigen.

Aangezien uw redactie er prijs op stelt en soms verlangt, dat inzenders hun stukken ook onderteekenen, met vermelding van hun maatschappelijke positie, voldoe ik daarom gaarne bij dezen hieraan.

J. KERVEL.

Oud vice-consul van Frankrijk, consul van België, waarn. consul van Spanje van Soerabaja, Java, enz. enz.

Haarlem, 11 Maart 1890.

BUITENLAND.

Italie.— Matilda Serao, een gewezen rijkstelegrafiste, publiceert in de *Corrieri di Napoli* een artikel, waarin zij de stelselmatige organisatie ontsluiert der schending van het telegraafgeheim door de Regeering. Zij raadt een ieder, die niet wil, dat de ministers zijn correspondentie kennen en er te gelegener tijden misbruik van maken, aan, van cijferschrift te maken.

Het artikel is een stichtelijk verhaaltje over de moraliteit van het modern Italië.

Duitschland.—Een groote juweelen-diefstal, de grootste tot dusverre in Duitschland, is te Berlijn gepleegd.

Gravin Paulina Dohna, een vriendin der Duitsche Keizerin, is het slachtoffer daarvan. Al hare juweelen, ter waarde van tweehonderd duizend mark, zijn haar ontstolen. De dieven is men nog op het spoor.

— De *Norddeutsche Algemeine Zeitung* beheist de volgende mededeeling: Prins Bismarck heeft naar aanleiding van zijn aftreden een zoo groot aantal bewijzen van belangstelling ondervonden dat hij deze bij de vele beslommeringen die thans zijn deel zijn, zonder bijstand van beambten onmogelijk alle afzonderlijk kan beantwoorden. Daarom verzoekt de Prins allen, die hem eenig bewijs van belangstelling zonden, zijnen langs dezen weg uitgesproken dank te willen aanvaarden.

Jl. Zaterdag bracht Bismarck hier zijn laatste afscheidsbezoek. Het gold zijnen ouden meester, wijlen keizer Wilhelm I. Geheel onverwachts verscheen de grijze Kanselier in het eenzame slotpark van Charlottenburg voor het stille mausoleum, waar het stoffelijk overschot van den ouden Keizer zaliger rust. In zijn uiterlijk geleek hij daarbij volmaakt op die historische afbeeldingen, die men uit den Fransch-Duitschen oorlogstijd van hem kent. Op zijn witten wapenrok droeg hij als éénige decoratie het zwarte IJzeren Kruis, het hoogste eereteeken uit dien grooten tijd. Met zijne zware ruiterlarzen aan, den blanken stalen helm op het hoofd en den langen pallas aan de zijde, schreed hij met rinkelende sporen door het schemerdonker der vorstelijke doodenhalle. Alle dienaren terugwijzend, liet hij de deuren sluiten en bleef eenige minuten geheel alleen bij de tombe van den edelen doode. Slechts eenige voorbijgangers hoorden toe-

vallig van deze laatste hulde des IJzeren Kanseliers aan zijnen dooden Keizer.

Na deze hulde aan den vorstelijken doode gebracht te hebben, reed Bismarck des avonds om 5 uur uit zijn paleis naar het spoorwegstation. Hij droeg de kurassiersuniform en zat in een open rijtuig. Prinses Bismarck volgde in een tweede rijtuig. Door duizenden menschen werd hij met stormachtige hoera's begroet, wat tot aan het spoorwegstation voortduurde. De vensters aan de straten waren dicht bezet en onophoudelijk werd met zakdoeken gezwaaid. Het rijtuig van den Prins kon langzaam zijnen weg voortzetten, door de menigte gevolgd.

Op het perron stond een eskadron gardekussiers te voet met de regimentsmuziek. Voorts waren alle ministers, het geheele corps diplomatique en waardigheidsbekleeders van het hof en den Staat daar aanwezig. Er was een ontzettende aandrang van het publiek. Bergen bouquetten waren in de feestelijke versierde wachtzalen aangebracht. Bismarck en zijne echtgenoote namen op de hartelijkste wijze afscheid. Te 5 uren 40 min. vertrok de trein.

— Te Friederichruhe werd daags daarna vorstelijk zijn verjaardag gevierd.

Frankrijk. — Sedert den val van Thiers, den 24 Mei 1873, zijn er in Frankrijk 24 ministeries geweest, negen onder maarschalk Mac-Mahon, twaalf onder Grevy en drie onder Carnot.

Sedert 1871 zijn er negentien ministers van Oorlog geweest, of één per jaar.

Het ministerie dat sedert 1873 den langsten levensduur bereikt heeft, is het tweede ministerie Ferry, van den 21 Febr. 1883 tot 6 April 1885; dat, hetwelk het kortst geleefd heeft, is het ministerie Rochebonet, van 23 Nov. tot 31 December 1879.

— De graaf van Parijs heeft bij zijne aankomst te Cadix het volgende telegraam aan zijn zoon, den hertog van Orleans, gezonden:

„Bij mijne terugkomst in Europa betreur ik het, niet bij u te kunnen komen om u te omhelzen.

„Ik keur uw gedrag ten volle goed; ik ben er trotsch op.

„Uwe moeder zal u weldra de betuigingen mijner innige liefde overbrengen."

— In eene Zaterdagavond te Lyon gehouden vergadering van socialisten was zekere „burger" Deloche bezig zijne candidatuur te verdedigen, toen een andere „burger," Luce genaamd, Deloche verweet zich aan het Boulangisme verkocht te hebben. Dit liet „burger" Deloche zich niet zeggen, en zich op Luce werpende, gaf hij dezen eenst vuistslagen en wierp hem toen van het spreekgestoelte. De bebloede neus van burger Luce wekte den vechtlust der sociale vrienden op, die nu elkander te lijf gingen, en dit gaf tot zulk eene verwarring aanleiding, dat de politie moest komen om de zaal te doen ontruimen.

Belgie.—Corvilain, bekend uit de ramp van de kruitfabriek te Antwerpen, is op verzoek van den heer Riet, eigenaar der vernielde petroleum-bassins, door de rechtbank te Antwerpen onmachtig verklaard om de kosten te vergoeden, die de brand van zijn fabriek heeft veroorzaakt. Genoemde eigenaar heeft het recht verkregen, om de millioenen patronen, die in den omtrent verspreid liggen, te laten verzamelen en te verkoopen. 't Is onbegrijpelijk, merkt een blad terecht op, dat niet tegelijk bevolen is om dit verzamelen te laten geschieden door daarmede vertrouwde personen. Nu ziet men de verzamelaars, die 10 centimes voor het kilo patronen ontvangen, met haakjes gewapend den grond omwoelen, vaak met een brandende pijp in den mond. De onvoorzichtigheid heeft onlangs bijna twee menschen het leven. Man en vrouw te Austruweel hadden een aanzienlijke partij patronen verzameld en wilden ze nu van aarde reinigen en de samengesmoltene van elkaar slaan. De man bediende zich daartoe van een .... hamer! Plotseling hoorde men een heftigen knal, en man en vrouw vluchtten met verschroeide handen en aangezicht de deur uit. Aan hun snelle vlucht was het te danken, dat zij er het leven nog afbrachten. Een oogenblik later vloog het huis in de lucht, terwijl brandende stukken van meubels enz. naar alle zijde neervielen. Het echtpaar, dat voor hun onvoorzichtigheid zwaar boet, werd naar het Ziekenhuis gebracht.

Engeland.— De *Pall Mall Gazette* is er verleden week zonderling ingeloopen. Het blad was ditmaal eens *te* vlug met zijn berichten. Het Woensdag-nummer bevatte een verslag van een feestvergadering van 't Genootschap van Kunsten en Wetenschappen. De namen van alle genoodigden, behoorende tot de hoogste standen, waren vermeld.

't Bleek echter dat de vergadering *niet* had plaats gehad en door bijzondere omstandigheden was uitgesteld tot Vrijdag. Hoe kwam het blad dan aan een verslag? Wel, de correspondent, bij ondervinding wetende hoe zulke vergaderingen haar gang gaan, had, zonder in de zaal geweest te zijn, een verslag opgemaakt.

„Het spijt ons, zegt de *Pall Mall*, voor de lords en ladies, wier namen vergeefs genoemd werden."

Rusland.—De Russische kroonprins wordt ook door de algemeene reiswoede aangegrepen. Hij wil een reis om de wereld doen echter wat meer op zijn gemak dan miss Bly. Hij gaat met een Russisch oorlogschip.

— *De Globe* bericht dat de gouverneur van Moscou, prins Dolgoroukof, een kist heeft ontvangen, waarin zich het hoofd van een vrouw bevond. Daarnaast lag, met bloed bevlekt, het volgende briefje: „Dit is ons eerste feit, wij zullen weldra de groote daden van „Jack the Ripper" voorbijstreven. Denzelfden dag heeft men de overige deelen van het lichaam gevonden.

Men heeft verscheiden verdachte personen gearresteerd. Het gerucht gaat echter ook, dat 't verminkte lijk dat was van een nihiliste, die de geheimen van de partij had verraden.

Zwitserland. — De Theologische faculteit der Katholieke hoogeschool te Froiburg zal eerst tegen den winter geopend worden. De als professoren aangestelde Dominicanen zullen de volgende colleges houden.

Pater Weisz, in het Duitsch, over het maatschappelijk recht. Pater Berthier, in het Fransch, over de Pauselijke leering in de middeleeuwen. Pater Renerdy, een Engelschman, in het Latijn, over philosophie en logica.

Afrika.—De Overste der missie van Wijdak, een Fransche pater, is door de Dahomeezen gevangenomen.

Pater Dorgère had het gevaar zien aankomen en jeugdige ambtsbroeders evenals de Zusters naar een der fransche kuststations doen vertrekken. Hij zelf wilde zijn christenen niet verlaten, maar verschanste zich met hen in een oud fort, waarin zij zeker geweest waren, als een christen hen niet laf hartig had verraden. Pater Dorgère is thans naar de hoofdstad van Dahomey gevoerd.

N. Amerika. -Gladstone heeft in New York eene redevoering gehouden of, liever gezegd, de redevoering zelf hield hij te Londen in een phonograaf en te New-York gaf het werktuig die terug aan eene vergadering van eenige duizenden leden van de Mutual Building Association. De stem van den grooten staatsman werd volkomen weergegeven.

— Een verslaggever van een te New-York verschijnend blad kreeg van den hoofdredacteur de opdracht, zich op de hoogte te stellen van de reddingsmiddelen, welke op de stoomboot tusschen New-York en Brooklyn den passagiers in geval van nood ten dienste stonden. Mr. Kirby, de verslaggever, gevoelde zich uiterst gevleid over deze opdracht, die hij zoo volledig mogelijk wenschte uit te voeren. Dag aan dag bleef hij op het vaartuig, — had hij er zijn ledikant gehad, hij zou er des nachts ook zijn gebleven.

Zoo kwam hij tot de ontdekking, dat de reddingstoestellen nooit bij de hand waren, dat zwemgordels en touwen zoo zorgvuldig waren weggeborgen, dat niemand ze zou kunnen vinden.

Hij wilde er het bewijs voor leveren, door zichzelf buiten boord te laten tuimelen. Het doodsgevaar, waarvan hij zich blootstelde — hij kon immers door een beroerte in het water worden getroffen of tusschen de raderen der boot worden verpletterd wilde hij echter tot de geringste afmetingen teragbrengen. Hij huurde een kleine sleepboot, die hem in geval van nood moest opvisschen, bemande die met eenige collega's, die in het geheim waren, en maakte zelf den tocht van New-York naar Brooklyn op de gewone boot. Terwijl de sleepboot het stoomschip naderde, bereidde de verslaggever zich koelbloedig tot zijn sprong voor.

Hij leunde tegen de verschansing en las oogenschijnlijk aandachtig een courant, plotseling waaide het blad weg, de verslaggever wilde het grijpen, boog zich te veel voorover en tuimelde in het water. Drie collega's, die zich eveneens op de boot bevonden; schreeuwden uit alle macht: „Een man overboord!" en talrijke passagiers, die het verdwijnen van hun medereiziger hadden opgemerkt, stemden daarmede in. Een vreeselijke verwarring onstond: men schreeuwde naar alle zijden om zwemgordels, om touwen, naar geen der beambten, die in de drukte het hoofd hadden verloren, wist iets te vinden. Men stelde den stuurman niet eens in kennis met het geval, zoodat het vaartuig, zonder zijn snelheid te verminderen, verder stoomde.

In een oogenblik was de drenkeling uit het gezicht der passagiers verdwenen, en hij zou verdronken zijn, indien de sleepboot hem niet had opgepikt.

— In depêches uit Washington wordt tegengesproken, dat de regeering der Unie aan alle Staten der Nieuwe Wereld wederkeerigen vrijhandel zou hebben aangeboden. Dit aanbod zou alleen betreffen Argentinië, Mexico en Cuba.

— Steeds nog komen er berichten over de geweldige stormen, waardoor een groot aantal Staten der Unie geteisterd werden. Vele eigendommen zijn vernield en de spoorweggemeenschap is op groote schaal afgebroken. Nadere telegrammen schatten het getal neergeworpen huizen op 2500 enkel te Louisville met 300 gewonden en 700 dooden. In verscheidene omvergeworpen gebouwen ontstond brand, zoodat de bedolven slachtoffers in de vlammen omkwamen. Vele welvarende dorpen in Kentucky en Illinois werden door onweerstaanbare rukwinden als weggevaagd. Een te Louisville gereedstaande trein werd bedolven onder het neerstortende stationsgebouw.

Het Meteorologisch Bureau had den cycloon voorspeld, maar niemand sloeg acht op die waarschuwing. Zware sneeuwstormen teisterden de westelijke staten en verbraken overal de gemeenschap.

NOTICIANAN DI CABEL.

Paris. Abril 19.—President Carnot ta na Marseille, nan a recibiéle afectuosamente. E escuadra italiana mandá pa bai rendiéle honor a yegá Toulón.

Washington.— Ayera e delegadonan di *Pan Americano* a doena un banquete pa President Harrisson.

Berlin.—Emperador Wilhelm a bai Wiesbaden.

Embahador di Papa na Viena a yegá Berlin pa él entendéle coe general Caprivi.

Lo tin un conferencia na Karlsbad entre Caprivi, conde Kalnoky i Crispi pa reglá e conducta di triple alianza.

Londres.—Duque di Edimburgo i príncipe George di Wales a yegá Stuttgard.

Paris. Abril 21.—Consejo municipal a votá un empréstito nobo di 135 miljón di franc.

San-Peterburgo.—Agitación política ta aumentá. Opinion pública ta pa un constitución nobo. Gran duque Sergius ta sostené e política ayí.

Roma.—Partido di oposición ta combati gabinete coe mucho furor riba situación económica di Italia i riba triple alianza. Na habrimento di cámaranan Crispi lo hayéle obligá di toemá su demisión.

Londres.—Goshen a presentá budget na Cámara di comunes. Tin 11.600 pond sterling más di gasto koe di entrada.

Na consecuencia di conversión na 3 por ciento, deuda nacional a bahá 235 miljón pond sterling.

Lo ke sobrá di renta lo ta emplea na fortificacionnan y 400 mil pond sterling lo ta destiná pa bisti voluntario di Irlanda.

New-York.— Raud, ex-presidente di Congreso federal, a moeri.

Paris. Abril 22.— Rei di Dahomey ta marcha riba territorio francés: el ta kimá stadnan i el ta haci destrozo den toer población.

Periodistanan francés ta protestá contra sacamentoe di corresponsalnan di courantnan francés fó di Roma.

Carnot a visitá escuadra italiana na Toulón i el a condecorá e oficialnan.

Viena.— Autoridadnan ta toemando toer precaución pa evitá toer desorden posible koe obreronan por haci dia 1 di Mayo.

New-York.—Dia sabra e congreso *Pan Americano* a tené su último reunión; e miembronan lo bai recorré Estadonan di Sur.

The National labor federation Union ta bai publicá un manifiesto pa exitá toer obrero di no trahá dia 1 di Mayo.

Paris. Abril 23.—Mr. Freycinet lo haci un visita di inspección na fronteranan di oost.

President Carnot á yegá Córsica.

Courant *Gaulois* ta publicá un carta koe ta bisa koe algun hende di Dahomey a matá cinco soldá francés.

Roma.— Agitación ta continuá bao di obreronan: nan ta teme desorden.

Berlin.—Ayudante di emperador Francisco José di Austria tabata bon recibí pa emperador Wilhelm koe a doena un comementoe p'éle.

New-York.—Comité dje Congreso *Pan Americano* a resolvé di nombrá un consejo di arbitro pa si por bin presentá algun duda den un dje nacionnan contratante. Delegado di Chile tabata contra e medida ayí.

Paris. Abril 24. — Nan ta bisa koe tropa di Dahomey a soetá tropa francés.

Carnot a visitá ayera e lugar camina Napoleón I a nacé.

Población di Bruselas a recibi Stanley coe mucha fiesta.

Berlin.— Nan ta bisa koe den un discurso, koe emperador Wilhelm a haci na Bremen, él a deseá nuevamente koe paz di Europa sea ainda conservá pa mucho anja.

New-York.— Carpinténan na Chicago koe a poné trabao abao, a cometé algun desorden. Nan a arrestá cinco persona.

Paris. Abril 25.— Na toer stad koe Carnot a pasá, población a recibiéle coe grandi demostración.

Nan ta bisá na San Petersburgo koe Czar a invita príncipe di corona di Italia pa bin visitéle.

New-York.— Tin nobo di Buenos Aires koe Dr. Saenz Peña, delegado na e congreso Pan-americano, ta nombrá ministro di Relacionnan Exterior di República argentina.

E conferencia internacional na Washington a caba su trabao. E delegadonan a firma e protocólonan.

Na recuerdo di reunion dje delegadonan di Pan americano na Washington, nan lo erigi un biblioteca. Ja mayor parti di boeki koe nan tin, ta na spanjó.

Den distrito di mina di Gratz, número di ponedónan di trabaonan abao a aumenta considerablemente, i ya tabatin desorden.

VERSCHEIDENHEDEN.

Te Edinburg is een boer te zien, die een ossenrib als been gebruikt. De man riep voor een ziek been heelkundige hulp in en de chirugyn besloot het deel van het been dat was aangetast door een ossenrib te vervangen.

De kunstbewerking geschiedde een tijd geleden en gelukte zoo goed, dat de man vermoedelijk spoedig weer zal kunnen wandelen.

De staart bij de Chinezen is, wat bij ons het hoofd is. Men zegt van een Chinees: Hij is een door en door goede staart! " En als een Chineesch soldaat in een verwijderd garnizoen sterft, zendt men de familie zijn staart thuis. Deze wordt alsdan plechtig begraven, en met een grafschrift voorzien, als bijvoorbeeld Hij was een barmhartige staart;—zijn wandel was die van een oprechte staart;—deze staart viel in den bloei zijns levens, enz.

Te Londen zijn tegenwoordig nieuwe automatische toestellen ingevoerd, waardoor men nu eens niet eau-de-cologne of chocolaad bekomen kan, zich kan laten wegen, enz., maar waarmee men zich kan laten waarzeggen. Als men het vereischte geldstukje in de sleuf werpt, komt er een wijzer in beweging, welke ronddraait op eene ronde van spreuken voorziene plaat en eindelijk ophoudt bij een van die spreuken, waardoor dan het lot van den betrokkene voorspeld wordt. Het schijnt dat de waarzegautomaten veel meer in de smaak vallen dan de anderen soorten van waarzeggerijen.

Een Londensch geneesheer, die onlangs een voordracht hield over het schadelijke van nauwe korsetten, vertoonde daarbij als afschrikkend voorbeeld een Guineesch biggetje (genaamd marmotje) welks rond lijfje in een keurig poppenkorsetje stak. Het arme dier schreeuwde jammerlijk en de dokter beweerde, dat vele dames, als zij niet haar fatsoen moesten houden ook wel zouden schreien en kermen van de pijn, door het korset veroorzaakt.

De dokter kondigde aan, dat het beestje alle dagen het korset zou aandoen en het alleen 's nachts daarvan zou vrijlaten, om zoo na te gaan welke verandering het zou ondergaan en hoelang het de marteling zoude uithouden. Een vereeniging van dierenbescherming verzet zich daartegen en wil het gerecht in den arm nemen, om te beletten, dat het Guineesch biggetje verder gedwongen wordt een korset te dragen.

Een vierspan van Hongaarsche paarden heeft een ongehoord snellen rit gedaan. Ze trokken trouwens niemand minder dan den Keizer van Duitschland, die zich van Berlijn naar Postdam liet rijden,—een afstand van vier Duitsche mijlen (29630 meter), die in zeventig minuten werd afgelegd.

De Pruisische cavalerie legt in den exerceergalop gemiddeld 400 meter af per minuut en de de keizerlijke schimmels, die verleden jaar uit de beste Hongaarsche stoeterijen uitgezocht werden hebben dus een schitterende overwinning behaald.

De keizerlijke-trein naar Postdam doet den afstand gewoonlijk in 30 tot 32 minuten. Daarbij gevoegd de tijd van aan en afrijden van het station geeft een cijfer, dat zeker niet veel beneden de 70 minuten blijft. Goed beschouwd, komt dus de keizer er bijna even gauw met zijn Hongaarsche schimmels als per spoor.

De *Vereins-Centrale* te Frauenwords, Post Vilshofen in Beieren heeft een nieuw soort hygrometer of weerwijzer in den handel gebracht, nl. een plantaardigen, welke reeds 24 uur te voren nauwkeurig het weer aanwijst. Zij hebben den vorm van een kleine klok en zijn tevens een fraai kamersieraad.

Het grootste Krupp-kanon ter wereld, besemd voor de vestingwerken van Kroonstad, is onlangs in de fabriek te Essen gereed gekomen. Het is uit het beste staal gegoten, weegt omstreeks 135 tons en heeft een doorsnede van 6¼ voet. Het kan twee schoten per minuut doen, die elk *f* 3600 kosten dus ongeveer het jaartraktement van een aanzienlijk ambtenaar. De kogel doorboort een plaat van 5 decimeter als een speelkaart.

Imprenta de la Librería de A. BETHENCOURT É HIJOS, Curazao.